

- Je prosím doma pan Slepíčka?
- Ó nikoliv! odpovídal kultivovaný hlas po krátkém odmlčení, - u telefonu Eduard Kohoutek.
- Tak slepička není doma? říkával pokaždé s novým úžasem student. - A snesla vám včera vajíčko?
- Nikoliv, nesnesla, odpovídal klidný, zdvořilý hlas. - Máte rád vajíčka, studente?
- Vejde z duše nenávidím, pravil mladík. - Tak to bude asi omyl.
Zavěsil a pak se celý týden těšil, že zase zavolá pana Kohoutka, v pátek ve tři odpoledne, a bude chtít pana Slepíčku.

Pan Eduard Kohoutek byl vždycky stejně přívětivý a sonorní. Neříkal dacane nebo chytráku nebo, což je ještě horší, mladý muži. Sluchátko pokládá decentně.

Student žil, a tudíž stárl. Úspěšně proklouzl pubertou, dozráváním a nakonec zkouškou dospělosti i imatrikulací na fakultě. Hlas se mu ustálil v sytý baryton, dokonce okouzlující. Každé ráno se holil.

Svět, který s ním částečně počítal pro neznámé cíle, pokračoval ve svém nezávislém vývoji.

Spadly na něj první bomby, to bylo v Polsku.

Pak přišel 17. listopad 1939 a pan Kohoutek čekal v pátek ve tři hodiny marně. Stručně řečeno, z koncentráku se nedalo telefonovat. Tak se ten mladý muž alespoň v tomhle směru polepšil.

Co se s ním všechno stalo, to je jiná povídka anebo román. Trochu měl štěstí, kapánek se v tom naučil chodit, a vůbec, byl to takový neřád. Přežil to.

A když se vrátil do Prahy, bylo to jedenáctého května, pátek, za deset minut tři. Řekl si:

- Než bych si vymyslel, jak znovu začínat... stejně nic nevymyslím... než bych si tím lámal hlavu, začnu tím, že zavolám pana Kohoutka. Je to jediné číslo, které si pamatuju.

Zašel tedy do malé osamělé budky, ještě byla šedivá z války. Ruka se mu třásla, s tím se už nedalo nic dělat. Na tváři se mu objevil výraz oné potouchlé bujnosti a zlomyslného potěšení. Vytočil číslo.

- Dobrý den, řekl.

- Dobrý den.

- Je prosím doma pan Slepíčka? Řekl a málem se rozplakal.

Na druhé straně někdo dlouho mlčel. Pak řekl:

- Tak ty žiješ, uličníku? No to je báječné.

- Žiju, pane Kohoutku, řekl bývalý student. V tu chvíli pocítil, že do něho skutečně vstupuje život. Pocítil to zvýšeným tepem a radostí až k zalknutí. Uslyšel zpívat své tělo.

- Musíte tam přece mít někde slepičku, řekl. - Nesnesla vám včera k snídani vajíčko?

- Ale snesla, snesla, pravil starý pan Kohoutek. - Včera snesla, mrcha. Krásné bílé vajíčko. Přijďte si na ně, pane uličníku, uvařím vám je naměkko.

A to je vlastně všechno, ale kdoví?

(Vajíčko)

statista - 1. osoba vystupující např. ve filmu nebo na divadle pouze v hromadných scénách, bez samostatné role; 2. pasivní účastník (např. sporu)

carpe diem [karpe dyem] - lat. užívej dne

soukromník - člověk žijící z hotových peněz, z výnosu nemovitostí (např. nájemních domů apod.)

sonorní - zvučný (hlas)

decentně - slušně, jemně, nevtíravě

imatrikulace - zápis nových vysokoškoláků do seznamu studentů

LUDVÍK AŠKENAZY (1921-1986) se narodil v česko-židovské rodině. V roce 1968 emigroval do Německa a zemřel v Itálii. Psal pro děti (*Praštěné pohádky*), o dětech (např. *Dětské etudy*) a prózy pro dospělé (např. *Vajíčko*). Častým tématem jeho tvorby byly osudy Židů v letech druhé světové války.